

Kielioppia tekstien tutkimukseen

Chloe Harrison, Louise Nuttall, Peter Stockwell & Wenjuan Yuan: *Cognitive grammar in literature*. Linguistic Approaches to Literature 17. Amsterdam: John Benjamins 2014. 255 s. ISBN 978-90-272-3404-9.

Benjaminsin *Linguistic Approaches to Literature* -sarjassa julkaistaan kiinnostavia avauksia kirjallisuuden- ja kielen tutkimuksen eri suuntausten yhdistämiseen. Vuosi sitten ilmestynyt kokoelma lyö yhteen kognitiivista kielioppia ja kognitiivista poetiikkaa. Ensimmäisessä on kyse yksityiskohtaisesta kielioppi-mallista (Langacker 2008), jälkimmäinen on kielen analyysiä painottava kirjallisuudentutkimuksen suuntaus (esim. Semino & Culpeper toim. 2001; Stockwell 2002, 2009; Bröne & Vandaele toim. 2009). Suuntausten yhdistämiseen kirjoittajia ajaa ajatus kieliopin merkityksellisyydestä.

Kokoelmalla on kaksi tavoitetta: esitellä (ja mainostaa) kognitiivista kielioppia kirjallisuudentutkijoille ja kehittää kognitiivisen kieliopin käsitteitä tekstianalyysin välineiksi. Kognitiivista kielioppia on sovellettu tekstintutkimuksen kysymyksiin vielä vähänlaisesti (ks. Tabakowska 1993; Stockwell 2002; 2009; Hart 2011, 2013; Honkanen 2012; Jaakola, Töyry, Helle & Onikki-Rantajääskö 2014), joten kokoelma on relevanttia luettavaa myös kaikille ”kognitiivisesta tekstilingvistikasta” kiinnostuneille. Kokoelmaa voi kuitenkin suositella kaikille, joita kiinnostaa ylipäätään kieliopin ja tekstin suhde, sillä se sisältää kiinnostavia näytteitä lingvististen käsitteiden sovelluksista erilaisiin aineistoihin.

Kirjan toimittajista nimekkäin on kirjallisuuden kielen professori Peter Stock-

well, joka on kehitellyt kognitiivisen lingvistiikan ja erityisesti kognitiivisen kieliopin käsitteitä kirjallisuudentutkimuksen lähtökohdista (esim. 2002, 2009). Muut kirjoittajat ovat kirjallisuuden-, kielen- ja käännöstieteen tutkijoita. Aineistona on romaaneja, novelleja, runoja sekä sarjakuva. Kieltä edustaa englantia, mutta käännösten myötä mukana ovat myös unkari ja puola.

Miksi kognitiivista kielioppia ja poetiikkaa?

Kognitiivisen kieliopin sopivuutta kirjallisuudentutkimuksen kieliteoriaksi perustellaan kirjassa erityisesti sen merkitysnäkemyksellä. Kognitiivinen kielioppi korostaa kielen kytköstä ihmisen mieleen, ruumiilliseen kokemukseen ja havaintoon. Esimerkiksi tekoketju (*action chain*) on lauseen mielikuvaskeema, jonka mukaisesti prototyypisessä transitiivilauseessa agentti on tekoketjun alkupäässä energian siirtäjä ja patientti ketjun loppupäässä energian vastaanottaja (s. 8). Semanttiset roolit perustuvat siten ihmisen kokemukseen voimadynamiikasta ja energiansiirrosta. Kokoelman kirjoittajia näyttääkin kognitiivisessa kieliopissa viehättävän pyrkimys tekoketjun kaltaisiin, (hahmo)psykologiaan ja kognition toimintaan perustuviin selityksiin. Toistuva ajatus on, että kognitiivisen kieliopin analyysit tuottavat kielestä ja mielestä selaista tietoa, jolla tekstien yksityiskohdat ja lukijan kokemus voidaan yhdistää kokonaisvaltaiseksi tulkinnaksi – ja jolla erilaisia tulkintoja voidaan ymmärtää ja perustella.

Kirja on jaettu kahteen osaan: alkuosa keskittyy narratiiviseen fiktion (kuusi artikkelia) ja jälkiosa runojen analyysi-

hin (seitsemän artikkelia). Kirjan aloittaa toimittajien kirjoittama johdantoluku. Lisäksi Ronald Langacker on kirjoittanut kannustavan esipuheen ja Todd Oakley jälkisanat, jossa kognitiivista kielentutkimusta ja poetiikkaa lyhyesti asemoidaan kognitiotieteen kenttään.

Johdantoartikkeli tarjoaa tiiviin yleiskuvan kognitiivisesta kieliopista ja kognitiivisesta poetiikasta. Suuntauksia ennestään tuntematon lukija saattaa joutua paikoin pinnistelemään käsitteiden tulvassa, mutta keskeiset ideat toistuvat, syvenevät ja havainnollistuvat kirjan artikkeleissa. Eniten tilaa on annettu kielellisen merkityksen erittelylle. Merkitys kuvataan kognitiivisessa kieliopissa käsitteistykseenä (engl. *construal*): kielellisen ilmauksen merkitykseen kuuluu myös näkökulma ja tieto siitä, miten kuvatus asiointilan elementit on ilmauksessa järjestetty. Merkityksen eri puolien analyysivälineiksi kognitiivinen kielioppi tarjoaa kokoelman konstruoinnin ulottuvuuksia (*dimensions of construal*). Kirjan artikkeleissa toistuvia analyysivälineitä ovat spesifisyys eli ilmauksen informaatiomäärän säätely; prominenssi eli asiointilan elementtien hahmottaminen etu- tai taka-alaisina (kuvio/tausta-jaot kielen eri tasoilla); tekoketju ja semanttiset roolit; asiointilojen jäsentäminen jono- tai tiivistelmätarkasteluna, toisin sanoen ajassa etenevinä tapahtumien ketjuina (finiittisin verbein) tai kokonaisu-hahmoina (esim. nominaalituksin); leksikaaliset viittaukset viitepisteinä, joiden kautta voi jäsentää erilaisia tietokehyksiä; perspektiivi ja asiointilojen subjektiivinen ja objektiivinen konstruointi. Näitä käsitteitä kirjoittajat kehittälevät tekstien tulkinnan välineiksi.

Kielioppi ja narratiivit

Kirjan alkuosan artikkeleissa tutkitaan romaaneja ja novelleja. Kaikissa kuudessa artikkelissa hyödynnetään useita kognitiivisen kieliopin käsitteitä, mutta jakson

aloittava Peter Stockwellin analyysi H. G. Wellsin klassikosta *Maailmojen sota* (*The War of the Worlds* 1898) on runsaudessaan varsinainen kognitiivisen poetiikan mainosartikkeli. Stockwell näyttää monen käsitteen voimin, miten kielelliset ratkaisut rakentavat ambienssia (s. 13, 30) eli tekstin tyyliä ja tunnelmaa. Artikkelit keskittyy romaanin kahteen katkelmaan: Stockwell kuvaa kirjan ensimmäisen luvun alkua staattisena kertomuksen taustan ja asetelman luomisena, ote viidennessä luvusta taas on silminnäköjään kertomaa dynaamista toiminnan kuvausta. Kerrontatapojen ja näkökulman vaihtelua analysoidaan esimerkiksi tekoketjulla ja semanttisilla rooleilla, kuvio/tausta-jaolla sekä jono- ja tiivistelmätarkastelun vertaamisella. Lisäksi Stockwell kehittää kontekstuaaliseen suuntaan Langackerin viitepistemallia (*reference-point model*) (s. 31–33). Suomalaiselle lukijalle artikkeli on kiinnostava myös tekstintutkimuksen historian kannalta, sillä Stockwell vertailee Hallidayn systeemifunktionaalista ja Langackerin kognitiivista kielioppia kirjallisuudentutkimuksen kannalta. SF:stä nostetaan esiin erityisesti interpersoonaisen ja ideationaalisen metafunktion sovellettavuus.

Subjektiivinen ja objektiivinen konstruointi nousee esiin erityisesti Stockwellin, Nuttalin, Pleyerin ja Schneiderin sekä Tabakowskan artikkeleissa, joissa sitä käytetään kertojan näkökulman analysointiin. Kokemukseni mukaan subjektiivisuus/objektiivisuus-jaon hahmottaminen on kognitiivisen kieliopin hankalimpia kohtia, ja myös kirjassa tutkijat soveltavat ja painottavat jakoa hiukan eri tavoin. Tässä mielessä eniten pohtimista vaativat ja kysymyksiä herättävät Stockwellin ja Louise Nuttalin artikkelit. Nuttalin yhdistää konstruoinnin ja subjektiivisuus/objektiivisuus-jaon Werthin (1999) tekstimaailma-teoriaan. Analyysin kohteena on Margaret Atwoodin dystopia *The Handmaid's Tale* (*Orjattaresi*), ja Nuttalin

tavoitteena on näyttää, millä kielellisillä keinoilla syntyy romaanille tunnusomainen ristiriita kertojan äänen ja kertomuksen maailman välillä.

Kognitiivisessa kieliopissa konstruoinnin perusidea on, että konstruointisuhteessa on kaksi osapuolta: havainnon kohde (se, mitä havainnoidaan ja mistä jotakin ilmaistaan) ja lähde (se, joka havainnoi), ja kumpikin voi olla eriasteisesti näkyvässä eli ”näyttämöllä” kielellisessä ilmauksessa. Objektiivinen konstruointi korreloi profiloinnin ja eksplisiittisen maininnan kanssa, subjektiivinen konstruointi implisiittisyyden kanssa (Langacker 2008: 77). Näin ollen esimerkiksi eksplisiittiset ensimmäisen persoonan viittaukset (kuten *näin niiden kaatuvan*) ovat minä-kertojan objektiivisia ilmaustyyppejä.

Sekä Stockwell että Nuttal tarkastelevat erityisesti jaksoja, joissa tapahtumien kuvaus käy havainnoijan silmien kautta ja joissa havainnoija/kertoja on eksplisiittisesti kielennetty (esim. *I saw*). Näihin katkelmiin he viittaavat subjektiivisina konstruointeina (s. 26–27, 95–96). Äkkiä luettuna analyysi ei välttämättä aukea, koska huomio kiinnittyy esimerkeissä ensin kertojan mainintaan ja siten kertojan objektiiviseen konstruointiin. Tällaisissa analyyseissä olisikin tarpeen ilmaista aina selvästi, minkä elementin konstruoinnista kulloinkin on puhe.

Koska subjektiivisuus/objektiivisuusjako on monimutkainen ja ilmeisen monikerroksinen ilmiö, asiaa olisi ollut hyvä artikkelissa taustoittaa ja pohdita enemmän. Stockwell ja Nuttal nojaavat ilmeisesti ajatukseen konstruointisuhteen epäsymmetriasta (ks. johdantoartikkeli s. 10): kun havainnon lähde (esim. minä-kertoja) on maksimaalisesti objektiivoin, havainnon kohde (esim. kertomuksen maailma) tulee osaksi lähteen havaintoa ja on siten subjektiivisesti konstruoin. Artikkeleissa viitataan lyhyesti Langackerin (2008: 537) ehdo-

tukseen fiktiivisten asiaintilojen konstruoinnista: kun tietty asia tai tapahtuma esitetään hahmottuvan kokonaan kertojan kautta, kertojan luoma maailma on konstruoin subjektiiivisesti. Langackerin esimerkit ovat kuitenkin irrallisia fiktiivisen liikkeen ja *if*-lauseiden tarkasteluja. Kaunokirjallinen aineisto nostaa keskusteluun uudenlaisia konstruoinnin kysymyksiä, esimerkiksi suhteessa kerronnan kerroksellisuuteen tai kertojan luotettavuuteen (ks. myös esim. Visapää 2008: 73–86).

Kaksi muuta perspektiiviin keskittyvää artikkelia esittää yksinkertaisemman, havainnoijan/kertojan näkyvyyteen keskittyvän sovelluksen konstruoinnista: eksplisiittiset viittaukset kertojaan ovat maksimaalisen objektiivisia, implisiittiset maksimaalisen subjektiivisia konstruointeja (s. 41). Michael Pleyer ja Christian W. Schneider tarkastelevat artikkelissaan multimodaalisesti rakennettua näkökulmaisuuutta ja kertojan luotettavuutta Alison Bechdelin sarjakuvaromaanissa *Fun Home* (2006). Bechdelin teos on omaelämäkerta (tytär kertoo lapsuudestaan ja isästään), jossa kertoja on toisinaan myös henkilöahmo ja havainnoija. Perspektiivin vaihtelun kannalta tärkeä seikka on, että kertoja voi kuvata myös tapahtumia, joissa ei ole ollut läsnä (esim. isän menneisyydestä). Keskeinen tyylikeino on kuvan ja tekstin ristiriita, kun kuvassa ja tekstissä kertoja on eri tavoin havaittavissa. Tämän ristiriidan analysointi havainnollistaa hyvin perspektiivin ja subjektiivisen ja objektiivisen konstruoinnin käsitteitä.

Elzbieta Tabakowska puolestaan vertailee Lewis Carrollin klassikon *Liisa ihmemaassa* eriaikaisia puolankielisiä käännöksiä. Fokus on näkökulman vaihtelussa Liisan ja kertojan välillä. Tabakowska osoittaa, että erikielisten tekstien vastaavuus käytännössä rakennetaan laajoissa tekstikokonaisuuksissa, ei lause-tasolla (s. 102). Puolankieliset esimerkit

on kuitenkin harmillisesti jätetty glosaamatta, joten konstruointien erot eivät aivan loppuun asti avaudu kieltä osaa-mattomalle lukijalle. Artikkelin kuitenkin näyttää, että konstruoinnin ulottuvuudet toimivat analyysivälineenä mainiosti erilaisissa vertailuissa. Tabakowska itse on kognitiivisen tekstilingvistiikan pioneeri; Tabakowskan kirjaa *Cognitive linguistics and poetics of translation* vuodelta 1993 voi pitää myös käsillä olevan artikkelikokoelman varhaisena etiäisenä, sillä hän on jo siinä esittänyt, miten Langackerin kielioppimallia voi soveltaa tekstien näkökulmaisuuksien tutkimiseen.

Kaksi muuta romaanianalyysiä keskittyvät profilointiin ja metaforaan. Chloe Harrisonin aineistona on David Foster Wallacen novelli *The soul is not a smithy* (2004). Tarinassa on epäluotettava kertoja, dramaattinen tapahtuma (traumaattinen lapsuuden kokemus) ja paljon detaljeja, jotka vaikuttavat muisteltavan tapahtuman kannalta toisarvoisista. Analyysissä Harrison soveltaa kuvio/tausta-jakoa ja ikkunointin käsitettä. Ikkunointi (*windowing*) kuuluu Leonard Talmyn kielioppimalliin (2000), ja Langackerilla sitä vastaa profiloinnin käsite. Ikkunointi ja profilointi kuvaavat havainnon joustavuutta, ihmisen kykyä kiinnittää (osallistujien) huomio tapahtumien joihinkin osiin ja si-vuuttaa toisia. Wallacen novellin tyyli näyttää syntyvän paljolti juuri tästä tasapainottelusta, jossa erilaisin kielellisin ratkaisuin tiettyjä kertomuksen asioita nostetaan etualalle (*windowed/profiled*), toisia jätetään taka-alalle, jopa kokonaan ilmaisematta (*gapped*) ja vain lukijan arvailujen varaan. Ikkunointia on sovellettu myös fennistiikassa kieliopillisten ainesten (esim. adpositioiden) merkityksen tutkimiseen, mutta kontekstuaalinen tarkastelu havainnollistaa vielä lisää tulkintakehysten dynaamisuutta; kun jotain tuntuu olevan poissa, lukijan on tulkittava kielellisiä vihjeitä rakentaakseen

koherentteja tulkintoja (s. 64, ks. myös Clara Nearyn artikkeli).

Metafora kiinnostaa aina opiskelijoita, mutta ongelmana voi olla fokuksen löytäminen: jäädäänkö sisällönanalyysiin vai päästäänkö kiinni tekstin näkökulmaan? Sam Browse antaa erinomaisen näytteen jälkimmäisestä tutkimuksessaan Kazuo Ishiguron (2005) romaanista *Never let me go* (*Ole luonani aina*). Browse vertailee kahta vertauksen tyyppiä, modaalista *seemed like* ja ”paljasta” *was like*, joita hän tarkastelee suhteessa romaanin metaforiikkaan. Ensimmäinen vertaustyyppi ilmaisee epävarmuutta toiminnasta tekstin perusmaailmassa, jälkimmäinen taas sijoittaa toiminnan toiseen, mahdolliseen tekstimaailmaan. Vertauksilla siis tuotetaan erilaista tunnelmaa, ”resonanssia” (Stockwell 2009).

Kielioppi ja runous

Kokoelman runoutta käsittelevä osa koostuu niin ikään kuudesta analyysistä. Useita artikkeleita yhdistää profiloinnin kuvio/tausta-jaon soveltaminen (Neary, Päivärinta, Giovanelli), toisissa taas keskitytään erityisesti verbeihin (Päivärinta, Giovanelli, Yan, Pincombe). Kokonaisuuden kannalta hiukan irralliseksi jäävät Pincomben artikkeli unkarilaisen runon aikamuotojen ja aspektin kääntämisestä ja Craig Hamiltonin korpuslingvistinen katsaus *if*-lauseiden variaatioon eri vuosisatojen runokielessä.

Clara Neary ja Anne Päivärinta kytkevät omat analyysinsä metaforan, kuvallisuuden ja monitulkintaisuuden kysymyksiin. Nearyn aineistona olevaa, viktoriaanisen ajan runoa ”The Windhover” (G. M. Hopkins) on pidetty vaikeaselkoina, ja sen on katsottu vaativan lukijalta taustatietoja. Runo rakentuu uskonnolliselle metaforiikalle, mikä on aiemmissa analyyseissä johtanut pohdintaan kirjaimellisen ja kuvallisen tulkinnan eroista. Tällaista jyrkkää jakoa Neary haluaa pur-

kaa. Analyysissä Neary hyödyntää erityisesti kuvio/tausta-jakoa ja osallistujien semanttisia rooleja. Kun runon maailman osallistujia ja teemoja etu- tai taka-alais-tetaan, lukijalle aukeaa erilaisia tulkinta-kehyksiä.

Päivärinnan aiheena on Dylan Thomasin runon ”After the funeral” (1936) tyyli, jota luonnehtii epätavallinen tai vieraannuttava kuvallisuus. Artikkelin lähtee liikkeelle kritiikistä, jossa Thomasin surua käsittelevän runon kielikuvat on arvioitu osin epäonnistuneiksi, kuten säkeessä *her fist of a face died clenched on a round pain* (s. 133). Lingvivistisestä näkökulmasta Päivärinta tekee erityisen kiinnostavaa verbien kontekstuaalista analyysiä. Syntaktinen kuvaus etenee lause lauseelta rauhallisesti läpi tekstin, ja Päivärinta avaa metaforien keskinäistä suhdetta: ne toisaalta tarkentavat edellä ilmaistua mutta voivat myös kutsua uutta tulkintaa. Myös vaikeat kuvat, kuten pyöreä kipu, tulevat motivoituksi, kun niitä tarkastellaan sekä syntaktisesti että suhteessa runon kokonaisuuteen.

Verbit ovat fokuksessa myös Marcello Giovanellin artikkelissa, jossa aineistona on 1. maailmansodan juoksuhaudakuvaus (”A Working party”, 1916, Siegfried Sassoon). Runon päähenkilö on rakennettu kolmannen persoonan viittauksin, mutta kuvaus kutsuu silti voimakkaasti lukijaa samaistumaan henkilön kokemukseen. Gerundilla *-ing* luodaan sisäinen näkökulma tilanteeseen; se tavallaan simuloi lukijalle päähenkilön kokemaa asiointilaa. Analyysi havainnollistaa tiivistelmä- ja jonotarkastelun vaikutuksia tyyliin ja näkökulman rakentumisessa. Toiseksi Giovanelli osoittaa kiinnostavasti leksikaalisten ja pronominaalisten NP:iden käytön viitepisteinä, joiden varaan runoon rakentuu koherenttia tulkintaa synnyttäviä viittausketjuja.

Myös Wenjuan Yanin ja Alina Kwiatkowskan artikkelit voi lukea profiloinnin käsitteiden sovelluksina. Yan hyö-

dyntää kognitiivisessa kielentutkimuksessa paljon käsiteltyä *fiktiivistä liikettä* analysoidessaan Wordsworthin runojen luontokuvauksia ja sitä, miten lukija asemoidaan maiseman kokijaksi. Artikkelin ei varsinaisesti tuo uutta fiktiivisen liikkeen tutkimukseen, mutta osoittaa, miten käsitettä voi soveltaa runon tulkinnaissa. Kwiatkowskan artikkeli käsittelee Vincent van Goghin maalauksen innoittamia runoja ja runojen intertekstuaalisia ketjuja. Aineiston intertekstuaalisuus on siis erityistä taiteenlajista toiseen siirtävää kuvausta (*ekfrasis*), joka synnyttää runoihin erilaisia, usein monikerroksisia tapoja hahmottaa kirjoittajan, katsojan ja maalauksen välistä suhdetta (s. 215).

Lopuksi

Kokoelman perusteella vaikuttaa siltä, että kirjallisuudentutkijat osaavat soveltaa kognitiivista kielioppia tekstien tutkimukseen. Esimerkiksi Nearyn, Päivärinnan ja Giovanellin artikkelit voi suositella kaikille, jotka miettivät, mitä kognitiivisen kieliopin profiloinnin idealla ja kuvio/tausta-jaolla voi tehdä, ja Pleyerin ja Scheiderin multimodaalinen sarjakuvan analyysi havainnollistaa vaikeaa subjektiivisen ja objektiivisen konstruoinnin eroa. Muitakin artikkeleita voi kehua siitä, että niissä ollaan tiukasti kielessä kiinni. Artikkeleissa on jonkin verran toistoa, kun samoja käsitteitä määritellään yhä uudelleen, mutta toisaalta kukin kirjoittaja ryhtyy nopeasti sovellustyöhön oman aineiston äärellä. Kokonaisuutena kirjasta välittyy innostus ja aito pyrkimys keskusteluun kielen- ja kirjallisuudentutkimuksen välillä.

MINNA JAAKOLA
etunimi.sukunimi@helsinki.fi

Lähteet

- BRÔNE, GEERT – VANDAELE, JEROEN (toim.) 2009: *Cognitive poetics goals, gains and gaps*. Applications of cognitive linguistics 10. Berlin: Mouton de Gruyter.
- HART, CHRISTOPHER 2011: Force-interactive patterns in immigration discourse. A cognitive linguistic approach to CDA. – *Discourse & Society* 22 s. 269–286.
- 2013: Event-construal in press reports of violence in political protests. A cognitive linguistic approach to CDA. – *Journal of Language and Politics* 12 s. 400–423.
- HONKANEN, SUVI 2012: *Kielioppi ja tekstilaji. Direktiivin muotoilusta viraston ryhmäkirjeissä*. Helsinki: Helsingin yliopiston suomen kielen, suomalais-ugrilaisten ja pohjoismaisten kielten ja kirjallisuuksien laitos.
- JAAKOLA, MINNA – TÖYRY, MAIJA – HELLE, MERJA – ONIKKI-RANTAJÄÄSKÖ, TIINA 2014: Construing the reader. Multidisciplinary approach to journalistic texts. – *Discourse & Society* 25 s. 640–655.
- LANGACKER, RONALD 2008: *Cognitive grammar. A basic introduction*. New York: Oxford University Press.
- SEMINO, ELENA – JONATHAN CULPEPER (toim.) 2002: *Cognitive stylistics. Language and cognition in text analysis*. Linguistic Approaches to Literature 1. Amsterdam: John Benjamins.
- STOCKWELL, PETER 2002: *Cognitive poetics. An introduction*. London: Routledge.
- 2009: *Texture. A cognitive aesthetics of reading*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- TABAKOWSKA, ELZBIETA 1993: *Cognitive linguistics and poetics of translation*. Tübingen: Gunter Narr.
- TALMY, LEONARD 2000: *Toward a cognitive semantics, Vol. 1. Concept structuring systems*. Cambridge: MIT Press.
- VISAPÄÄ, LAURA 2008: *Infiniittiivi ja sen infiniittisyys. Tutkimus suomen kielen itsenäisistä A-infiniittiivikonstruktioista*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- WERTH, PAUL 1999: *Text Worlds. Representing conceptual space in discourse*. London: Longman

Suomenkielinen perusteos kielenoppimisesta

Päivi Pietilä & Pekka Lintunen (toim.):
Kuinka kieltä opitaan. Opas vieraan kielen opettajalle ja opiskelijalle. Helsinki: Gaudeamus 2014. 252 s.
ISBN 978-952-495-331-3.

Kielen oppimisen ja opettamisen kysymykset kiinnostavat laajaa joukkoa opettajia, tutkijoita ja opiskelijoita myös Suomessa, mutta silti suomenkielinen yleisesitys alan tutkimuksesta on antanut odottaa itseään. Tätä puutetta ilmes-

tyi vuonna 2014 ansiokkaasti paikkaamaan Päivi Pietilän ja Pekka Lintusen toimittama artikkelikokoelma *Kuinka kieltä opitaan*. Teoksen kymmenen lukua ovat saaneet alkunsa Turun yliopiston vieraiden kielten oppiaineiden ja opettajankoulutuslaitoksen yhdessä järjestämästä luentokurssista. Kirjoittajat ovat eri kielten opettajia sekä vieraiden kielten didaktiikan edustajia opettajankoulutuslaitokselta Turun ja Helsingin yliopistoista.